

Ved det grønne bord

De gymnasiale uddannelser
2014

Psykologi C

Eksamen nr. 2

Forberedelsestid: 48 min.

Eksamination og votering: 20 min.

- Se video: Intro
- Forbered opgaven
- Se video: Eksamen 2
- Diskuter elevens præstation og giv en karakter
- Se video: Votering
- Konkluder hvad der lægges vægt på

Forløb 2
kultur, køn og kommunikation
&
Socialpsykologi

Gør rede for bilagets psykologiske problemstillinger, som kommer til udtryk gennem de to unges oplevelser og synspunkter.

Diskutér med baggrund i relevant psykologisk viden, gruppens betydning og betydningen af at tilhøre henholdsvis en majoritet og en minoritet. Forhold dig ligeledes til bilagets diskussion af ondskab.

Vurdér på et fagligt grundlag, hvorvidt det er muligt at stoppe de beskrevne konflikter/problemstillinger, og hvad der evt. virker og hvorfor.

Bilagsmateriale:

Side 1: Bilag 1: Perkerne mod white trash - når underklassen slås, Af Olav Hergel, Politiken, den 5. november 2012

Bilag 1

Perkerne mod white trash - når underklassen slås

Vold. Vold var sproget i hjemmene, vold var sproget på gaden, vold blev Sleimans sprog, og vold blev det sprog, som han og hans teenagevenner brugte for at klare sig i ghettoen. - Foto: Sophia Hviid

Læs Olav Hergels tragiske og brutale beretning om mødet mellem indvandrerdrengene og den hvide, danske underklasse.

AF [Olav Hergel](#)

Sleiman var blot 11 år, da familien kom til Askerød i 1994, og når han trådte ud af lejligheden i Digehuset, trådte han ind i en jungle fyldt med grønjakker, medlemmer af den racistiske rockergruppe Red & White, unge alkoholikere, hashvrag og unge, vrede indvandrerdrengene, der var opdraget på samme måde som Sleiman.

Med læderremme, bøjler, stokke og de bare næver blev de banket af deres fædre, hvis de klarede sig dårligt i skolen eller havde kontakt med politiet, og drengene kom til at foragte deres fædre, som var på bistand, talte dårligere dansk end dem selv og var kommet til Danmark for at skabe et bedre liv, men endt på bistand i Askerød, hvor der aldrig var tvivl om deres fiasko som mænd og familiefædre.

Sleiman var den eneste, der ikke fik tæsk derhjemme, men det var, fordi hans far sad i

fængsel. Vold var sproget i hjemmene, vold var sproget på gaden, vold blev Sleimans sprog, og vold blev det sprog, som han og hans teenagevenner brugte for at klare sig i ghettoen.(..)

Modstanderen

Jens Frederik Rossen var også en af de stærke figurer i Hundige midt i halvfemserne, og han blev en af Sleimans ungdomsfjender. Da Jens Frederik var barn, troede han selv, at hans familie var rig. Faren ejede flere etableringer på Dyrehavsbakken, og Jens Frederik boede med sin mor og far i en villa på Strandvejen. Der var druk og vold i familien, men den livsødelæggende omvæltning i hans liv indtraf, da han var 11 år. En dag i 1986 holdt der en flyttebil foran deres villa på Strandvejen, og huset blev tømt.

»Jeg husker det meget tydeligt, for de tog alt mit legetøj«, siger Jens Frederik. I dag er han 37 år, og efter et liv med 300 sigtelser, fire voldsdomme og en frikendelse for manddrab har han nu ren straffeattest og succes med sit tøjfirma Rossmans Destiny.(..)

Det næste, han husker fra sin barndom, er et voldsomt slagsmål mellem sin mor og far i det rækkehus i Greve, hvor de flyttede til. Moren stak faren med en kniv, og Jens Frederik så sin far stå på en cykelsti ude foran huset. »Jeg var 11 år, og så vendte han sig om og gik. Jeg har ikke set ham siden. Det er der heller ingen andre, der har. De sagde dengang, at han skyldte 40 millioner væk i skat, men politiet fandt ham aldrig. Han forsvandt«.(..)

Kedelige bandevaner

Ligesom Sleiman havde Jens Frederik mistet sin far. Mens moren druknede sorgen i alkohol på en måde, så Jens Frederik engang oplevede at være alene i 10 dage uden at høre fra hende, reagerede han selv ved at finde sammen med en gruppe af drenge med skæbner,

der mindede om hans egen. »Vi havde et fællesskab, hvor man altid beskyttede hinandens ryg og fik kedelige bandevaner som at gå løs på andre, når de ikke var lige så mange som en selv. Jeg blev en hård rod, der rendte med de værste«. »Der var nogle uskrevne regler, som ikke blev overtrådt, og Sleiman og jeg havde på en eller anden mærkelig måde en respekt for hinanden«. Men den aften i diskotekskøen var der ingen respekt. Sleiman og han kom op at skændes: »... og jeg var fuld og højt oppe at køre«, fortæller Jens Frederik Rossen. Han vendte ryggen til Sleiman, men blev så ramt af en flaske i baghovedet. Han havde kasket på, men flasken trængte igennem og lavede en flænge i hovedskallen. »Så var vi fire, fem stykker, der tog fat i Sleiman. Jeg kan huske, at han sad op ad en mur og var besvimet, mens jeg blev ved med at sparke ham«.

Jens Frederik Rossen har senere i livet været i et langvarigt og intensivt terapiforløb. Det skyldes hans barndom, den far, der forsvandt, og den mor, der valgte alkoholen frem for sin søn. Men det har også handlet om de ugerninger, han selv har begået. »Jeg har gjort ting mod andre, som man er nødt til at få bearbejdet for at kunne tilgive sig selv. Hundige var dybt mærkelig og dybt syg. Der var meget voldeligt, og det endte i had. Virkeligt had«.

Jens Frederik Rossen holder i dag foredrag om sit liv. Da han hører, at titlen på den her bog skal være 'Men vi blev onde', siger han: »Jeg ved ikke, om det er en rigtig titel. For jeg synes ikke, vi var onde. Vi var et produkt af det, vi voksede op i. Men på en måde er det jo rigtigt. Vi blev onde«